

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 71.918 van 18 februari 1998
in de zaak A. 43.704/X-6343.**

In zake : de b.v.b.a. MAPANA,
die woonplaats kiest bij
Advocaat A. RYCKAERT,
kantoor houdende te 9060 ZELZATE,
Westkade 18

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse Executieve, thans de Vlaamse
regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat P. LACHAERT,
kantoor houdende te 9820 MERELBEKE,
Hundelgemsesteenweg 166, bus 5-6.

D E R A A D V A N S T A T E, X e K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de
b.v.b.a. MAPANA op 18 januari 1991 heeft ingediend om de
vernietiging te vorderen van het besluit van 23 oktober
1990 van de Gemeenschapsminister van Ruimtelijke Orde-
ning en Huisvesting houdende inwilliging van het beroep
dat de gemachtigde ambtenaar heeft ingesteld tegen de
beslissing van 28 juni 1990 van de bestendige deputatie
van de provincieraad van Oost-Vlaanderen waarbij haar
een tijdelijke regularisatiebouwvergunning voor de duur
van 5 jaar werd verleend voor het oprichten van een
tennishall, 2 houten chalets en een winddijk aan de
Ledestraat te Oosteeklo, kadastraal bekend Sectie C,
nrs. 1068 en 1073;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van
antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur J. HUBREGTSEN;

Gelet op de beschikking van 3 september 1993 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 23 januari 1998 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 18 februari 1998;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M. VRINTS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. LINGIER, die loco Advocaat A. RYCKAERT verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat A. LUST, die loco Advocaat P. LACHAERT verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd J. HUBREGTSEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat het bestreden besluit het beroep van de gemachtigde ambtenaar tegen de beslissing van de bestendige deputatie ontvankelijk verklaart; dat het de vergunning weigert op de volgende gronden :

"Overwegende dat de Bestendige Deputatie het element van strijdigheid met de planologische voorschriften erkent, maar toch een tijdelijke

vergunning toekent; dat evenwel het artikel 44 § 3.2 van de stedenbouwwet slechts toepassing vindt wanneer het gaat om de oprichting van bouwwerken of om de uitvoering van aan vergunning onderworpen werken gedurende de periode die voorafgaat aan de verwezenlijking van de bij een wets- of verordeningsbepaling aangewezen definitieve bestemming; dat het vigerende gewestplan ingevolge artikel 2 van de stedenbouwwet door zijn vaststelling bij koninklijk besluit bindende en verordenende kracht heeft verkregen, met bepaling van de definitieve bestemming en derhalve hier geen toepassing meer kan gemaakt worden van het vernoemde artikel 44 § 3.2 tot verlening van een tijdelijke vergunning;

Overwegende dat tevens blijkt dat de gemeentelijke overheid zou bereid zijn de mogelijkheid te openen tot definitieve regularisatie van de werken door het opstellen van een bijzonder plan van aanleg; dat echter uit artikel 1 van de stedenbouwwet duidelijk is dat een gebiedsordening door de plannen van aanleg uit zowel economisch, sociaal als esthetisch oogpunt gericht is op een ongeschonden behoud van het land zijn natuurschoon; dat bijgevolg de creatie van een bijzonder plan van aanleg niet mag dienen om een wederrechtelijke toestand die totaal strijdig is met een plan dat reeds verordenende kracht bezit te regulariseren; dat om voornoemde redenen de beslissing van de bestendige deputatie het algemeen belang schaadt en in strijd is met een degelijk beleid inzake ruimtelijke ordening en stedenbouw; dat bijgevolg het beroep van de gemachtigde ambtenaar dient ingewilligd";

Overwegende dat het eerste middel is afgeleid uit de schending van artikel 55, § 2, vierde lid, van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw,

"doordat het bezwaar van de gemachtigde ambtenaar tegen een beslissing van de Bestendige Deputatie bij de Koning conform artikel 55, § 2, vierde lid van de Stedenbouwwet, bij aangetekende zending dient te gebeuren, formaliteit die als van substantiële aard wordt aangemerkt, (...)

terwijl de gemachtigde ambtenaar weliswaar zijn beroep aan de Minister kan doen toekomen via diens bevoegde administratie (...)

dat niettemin de aantekening van dit beroep ter post een substantiële formaliteit uitmaakt, waarvan de niet-naleving ambtshalve dient opgeworpen en de nietigheid van de daaropvolgende beslissing meebrengt (...)

dat nochtans het aangevochten Ministerieel Besluit dd. 23.10.1990 van het naleven van die substantiële vormvereist(e) geen melding maakt;

dat de Raad ambtshalve dient te onderzoeken of de formaliteit nageleefd werd, en de administratie dient te verzoeken het ontvangstbewijs voor te leggen, dat indien de minister in gebreke blijft daaraan te voldoen, het door de gemachtigde ambtenaar ingestelde beroep bij de Koning niet ontvankelijk was, de Koning derhalve ten onrechte het beroep ontvankelijk verklaarde";

Overwegende dat in de memorie van antwoord de verwerende partij verwijst naar het "dossier hoofdbestuur", waaruit volgens haar onbetwistbaar blijkt dat de bij wet voorgeschreven vormvereiste werd nageleefd;

Overwegende dat in de memorie van wederantwoord de verzoekende partij nog stelt dat, om te voldoen aan artikel 55, § 2, van de stedenbouwwet, het beroepsschrift van de gemachtigde ambtenaar, niet aan het hoofdbestuur, maar aan het bevoegde lid van de Executieve had moeten worden verstuurd, dat immers "zo de gemachtigde ambtenaar zijn beroep niet aan het bevoegd lid van de Executieve richt en toestuur, en enkel aan 'het hoofdbestuur', (...) de indruk (wordt) gewekt dat eenzelfde administratie als rechter en partij optreedt, waardoor evident de rechten van verzoekster geschonden worden"; dat zij voorts nog betoogt dat bedoeld artikel de gemachtigde ambtenaar de plicht oplegt zijn beroep terzelfdertijd en per aangetekend schrijven ter kennis te brengen aan de minister, aan haarzelf en aan het betrokken college van burgemeester en schepenen;

Overwegende dat de gegevens van het dossier aantonen dat de gemachtigde ambtenaar zijn beroep tegen de beslissing van 28 juni 1990 van de bestendige deputatie bij ter post aangetekende zending heeft ingesteld; dat het middel, afgeleid uit de ontstentenis van

aangetekende verzending van het beroep van de gemachtigde ambtenaar, feitelijke grondslag mist;

Overwegende dat het middel dat voor het eerst in de memorie van wederantwoord wordt aangevoerd, niet ontvankelijk is; dat immers de verzoekende partij bij het indienen van het verzoekschrift, kennis had van het feit dat de gemachtigde ambtenaar zijn beroep niet aan de minister maar aan de Administratie voor Ruimtelijke Ordening en Leefmilieu heeft verzonden; dat het nieuwe middel, dat niet van openbare orde is, niet voor het eerst in de memorie van wederantwoord kan worden aangevoerd; dat het niet ontvankelijk is;

Overwegende dat het tweede middel is afgeleid uit de schending van artikel 55, § 2, van de stedenbouwwet, doordat tussen de datum van het beroep van de gemachtigde ambtenaar en de datum van kennisgeving van het bestreden besluit de door het vierde lid, van voormeld wetsartikel opgelegde termijn van zestig dagen ruimschoots is overschreden; dat de verzoekende partij doet gelden :

"dat artikel 55, paragraaf 2, vijfde lid de regeling van 2 onderscheiden situaties beoogt,

dat art. 55, paragraaf 2, vijfde lid enerzijds de hypothese beoogt waarbij de aanvrager het beroep bij de Minister instelde;

dat in voormeld geval de aanvrager op basis van artikel 55, paragraaf 2, vierde lid, bij ontstentenis van kennisgeving van beslissing vanwege de Minister binnen de 60 dagen na afgifte bij de post van de aangetekende zending die het beroep instelt, de aanvrager de zaak bij de Minister kan rapporteren;

dat de aanvrager die zich aldus gedraagt en geen beslissing ontvangen heeft bij het verstrijken van de termijn van dertig dagen met ingang van de dag waarop de rappelbrief ter post is afgegeven, 'zonder verdere formaliteiten mag overgaan tot het uitvoeren van het werk of het verrichten van de handelingen, ...' (artikel 55, paragraaf 2, 5de lid in limine);

dat anderzijds de regeling zoals vermeld in artikel 55, paragraaf 2, 5de lid in fine de hypothese behandelt waarbij de aanvrager vanwege de Bestendige Deputatie een vergunning bekwam, waartegen hetzij het

College, hetzij de gemachtigde ambtenaar beroep instelde;

dat die situatie in rechte totaal verschillend is van de eerste hypothese, precies omdat de aanvrager in deze hypothese over een, zij het geschorste, vergunning beschikt;

dat de overeenkomstig artikel 55, paragraaf 2, 1ste lid geschorste vergunning bij het verstrijken van de periode tijdens dewelke de Minister van zijn beslissing op het beroep kennis dient te geven opnieuw uitvoerbaar wordt;

dat het sturen van een rappelbrief in casu voor de aanvrager slechts beoogt zijn rechten op een beroep bij de Koning te handhaven in het geval hij niet akkoord gaat met de door de Deputatie afgeleverde vergunning en de eventuele beperkingen daarin vervat; dat verzoekster zich met de termen van de afgeleverde vergunning kon verzoenen en derhalve geen rappelbrief diende te versturen opdat de geschorste vergunning zou herleven;

dat voormelde stelling vooreerst steun vindt in de algemene economie van de wet, die erin bestaat de traagheid van de administratie te bestrijden en de Minister aan te sporen om binnen de bij de wet bepaalde termijnen te beschikken (cfr. supra);

dat deze stelling bovendien bevestigd wordt door een doorgedreven analyse van art. 55 par. 2. Immers de aanvrager die beroep instelde bij de Koning omdat hij vanwege de Bestendige Deputatie geen vergunning bekwam, beschikt na verloop van tijd over een stilzwijgende vergunning die ruimere faciliteiten zou kunnen inhouden dan de vergunning waarover een aanvrager beschikt, die vanwege de Deputatie een vergunning bekwam en zich aldus zou moeten richten naar de modaliteiten vervat in de vergunning die de Bestendige Deputatie afleverde;

Dat dit een onlogische toestand is hoeft geen betoog. (...)

dat deze konsekwentie nochtans kan vermeden worden door een onderscheid te maken tussen de situatie waarbij de aanvrager die een vergunning bekwam vanwege de Deputatie en daarmee akkoord gaat en de aanvrager die de hem verleende vergunning wenst aan te vechten.

dat in het laatste geval het beroepsrecht van de aanvrager dient gehandhaafd te worden en het nalaten van de Koning om tijdig te reageren op diens rappelbrief, de aanvrager een stilzwijgende bouwvergunning verleent die zich niet beperkt tot de modaliteiten vervat in de vergunning hem door de Bestendige Deputatie verleend (...);

dat precies het systeem van de rappelbrief de aanvrager tot garantie van diens beroepsrecht dient en hem niet langer aan de voorwaarden van de vergunning van de Deputatie bindt, maar hem een stilzwijgende

bouwvergunning verleent, waaruit de aanvrager desgevallend ruimere rechten put;

dat de aanvrager die geen rappelbrief schrijft, na verloop van de termijn zoals bepaald in art. 55 par. 2 4de lid, bij ontstentenis van tijdig betekende beschikking over een vergunning beschikt, afgeleverd door de Deputatie, die niet langer geschorst is;

dat het besluit van de Minister laattijdig betekend werd, aldus door machtsoverschrijding aangetast is en vatbaar voor vernietiging, en dat aldus de vergunning die de Bestendige Deputatie aan verzoeker afleverde volle rechtskracht heeft";

Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de verzoekende partij geen rappelbrief heeft verstuurd en dat "onbetwistbaar (...) vast(staat) dat de termijn van 60 dagen vervat in lid 4 van artikel 55, § 2 W.R.O. geenszins door enige wetsbepaling op straffe van nietigheid werd voorgeschreven", dat, zelfs al zou dat wel het geval zijn, verzoekende partij het vormgebrek niet met goed gevolg kan inroepen, nu haar belangen niet werden geschaad, doordat zij de kwestieuze gebouwen reeds wederrechtelijk had opgericht;

Overwegende dat de verzoekende partij repliceert dat "duidelijk (is) dat een KB dat niet binnen de door art.55 paragraaf 2 W.R.O. voorgeschreven termijn ter kennis is gebracht, geen rechtsgevolgen kan hebben zodra die termijn overschreden is";

Overwegende dat artikel 55, § 2, van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw, luidt als volgt :

"Het college van burgemeester en schepenen alsook de gemachtigde ambtenaar kunnen bij de Koning in beroep komen binnen dertig dagen na de ontvangst van de beslissing van de bestendige deputatie tot verlening van een vergunning. Dit beroep, evenals de termijn voor instelling van het beroep, schorst de vergunning. Het wordt tezelfder tijd ter kennis van de aanvrager en van de Minister gebracht. Komt de gemachtigde ambtenaar in beroep, dan geeft deze daarvan bovendien kennis aan het college.

De aanvrager kan bij de Koning in beroep komen binnen dertig dagen na de ontvangst van de beslissing van de bestendige deputatie, of, bij gebreke van die ontvangst, na afloop van de termijn waarbinnen deze plaats moest hebben. Dit beroep wordt bij een ter post aangetekende brief gezonden aan de Minister, die een afschrift ervan aan het college stuurt binnen vijf dagen na de ontvangst.

De aanvrager of zijn raadsman, alsook het college of zijn gemachtigde worden op hun verzoek door de Minister of diens gemachtigde gehoord. Wanneer een partij vraagt te worden gehoord, worden ook de andere partijen opgeroepen.

Van de beslissing van de Koning wordt aan de partijen kennis gegeven binnen zestig dagen na afgifte bij de post van de aangetekende zending die het beroep bevat. Ingeval de partijen worden gehoord, wordt de termijn met vijftien dagen verlengd. Bij gebreke kan de aanvrager de zaak bij aangetekende brief aan de Minister rappeleren.

Heeft de aanvrager geen beslissing ontvangen bij het verstrijken van een nieuwe termijn van dertig dagen met ingang van de dag waarop de rappelbrief ter post is afgegeven, dan mag hij zonder verdere formaliteiten overgaan tot het uitvoeren van het werk of het verrichten van de handelingen, mits hij zich gedraagt naar de aanwijzingen van het dossier dat hij heeft ingediend, naar de wetten en verordeningen, met name naar de voorschriften van de goedgekeurde plannen van aanleg, alsmede naar de bepalingen van de verkavelingsvergunning; is het beroep door het college of de gemachtigde ambtenaar ingesteld, dan mag de aanvrager overgaan tot het uitvoeren van het werk of het verrichten van de handelingen, mits hij zich gedraagt naar de beslissing van de bestendige deputatie";

Overwegende dat terzake de gemachtigde ambtenaar op 10 augustus 1990 beroep heeft ingesteld tegen de beslissing van de bestendige deputatie; dat verzoekster geen rappelbrief heeft gestuurd; dat op 23 oktober 1990, d.i. meer dan zestig dagen later, het bestreden besluit werd vastgesteld;

Overwegende dat de termijn van zestig dagen waarover de minister beschikt om zich uit te spreken over het beroep van, hetzij de aanvrager, hetzij het college van burgemeester en schepenen, hetzij de gemachtigde ambtenaar, geen vervaltermijn is maar een

termijn van orde; dat zolang over het beroep geen uitspraak is gedaan, de vergunning verleend door de bestendige deputatie geschorst blijft; dat, eens de bedoelde termijn is verstreken, de aanvrager een rappelbrief kan versturen teneinde een beslissing over zijn aanvraag te verkrijgen; dat het onderscheid dat de verzoekende partij maakt met betrekking tot de mogelijkheid voor de vergunningsaanvrager om de zaak aan de minister te rappeleren naargelang de aanvrager, dan wel de gemachtigde ambtenaar of het college van burgemeester en schepenen in beroep komen, geen steun vindt in de wet; dat terzake, bij ontstentenis van een door de verzoekende partij verzonden rappelbrief, de minister door geen op straffe van nietigheid of onbevoegdheid voorgeschreven termijn gebonden was om zijn beslissing houdende inwilliging van het beroep van de gemachtigde ambtenaar aan de aanvrager ter kennis te brengen; dat het overschrijden van de in de aangehaalde wetsbepaling vermelde termijn van zestig dagen de verzoekende partij in geen geval de vergunning verleent; dat het middel niet gegrond is;

Overwegende dat de verzoekende partij in het derde middel de schending aanvoert van artikel 44, § 3, tweede lid, van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw; dat de verzoekende partij stelt dat het wetsartikel precies ter vrijwaring van de mogelijke definitieve bestemming het beperken van de duur van de vergunning toelaat; dat de verzoekende partij daaraan toevoegt :

"(dat) het ministerieel besluit in haar overwegingen zelf aangeeft dat een BPA kan afwijken van het gewestplan, waaruit logischerwijze volgt dat de bestemming aangegeven in het gewestplan niet noodzakelijk de definitieve bestemming is, zoals aangegeven in artikel 44 par. 3.2;

dat zowel de Bestendige Deputatie als de Minister duidelijk aangeven dat de gemeentelijke overheid bereid is om een BPA op te stellen voor het gebied waartoe het perceel behoort, waarvoor vergunning

gevraagd wordt, dat dit niet uitsluitend tot doel heeft om de bouwwerken te regulariseren doch om de stedenbouwkundige toestand in het betrokken gebied aan te passen aan de huidige omstandigheden en duidelijk een ruimer opzet beoogt dan de regularisatie van deze ene bouwwerken, dat dergelijk initiatief van herplanologisch oogpunt enkel bij te treden valt;

dat ten behoeve van het vervullen van een openbare dienst ten behoeve van publiekrechtelijke rechtspersonen de bestemming die naar voor komt uit het gewestplan, kan gewijzigd worden;

dat de raad gewezen heeft dat ook privaatrechtelijke rechtspersonen in een dergelijke openbare dienst kunnen voorzien, dat zij dan ook genieten van een dergelijke soepele beoordeling ten aanzien van de bestemmingswijziging;

dat in casu verzoekster tegemoetkomt aan een collectieve behoefte;

dat zij derhalve op dezelfde manier beoordeeld dient te worden en dat daaruit noodzakelijk blijkt dat de bestemming die het gewestplan in casu oplegt niet als definitief beschouwd kan worden zodat in hoofde van verzoekster niet voldaan zou zijn aan de voorwaarden van artikel 44 par. 3.2;

dat derhalve in de overwegingen van het Ministerieel Besluit een interpretatie van artikel 44 par. 3, 2de lid gehanteerd wordt die strijdt met de wet, dat derhalve het ministerieel besluit aangetast is door machtsoverschrijding, vernietigd dient te worden, en het besluit van de Bestendige Deputatie doet herleven";

Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat artikel 44, § 3, tweede lid, van de stedenbouwwet slechts toepassing vindt "wanneer het gaat om de oprichting van bouwwerken of om de uitvoering van aan vergunning onderworpen werken gedurende de periode die voorafgaat aan de verwezenlijking van de bij een wets- of verordeningsbepaling aangewezen definitieve bestemming" en dat de betrokken percelen zijn gelegen in het agrarisch gebied van het gewestplan Gentse en Kanaalzone, dat de bepalingen van het plan bijgevolg niet kunnen worden gewijzigd door afgifte van ermee strijdige vergunningen;

Overwegende dat de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord staande houdt dat de bestemming, aangeduid in een gewestplan, niet noodzake-

lijk de definitieve bestemming van het betrokken gebied uitmaakt, dat immers "het precies aangeven van de bodembestemming door de wetgever initieel als een taak van gemeentelijk niveau aangeduid werd"; dat dit laatste argument wordt toegelicht als volgt :

"Een mogelijke verfijning van het gewestplan bestaat erin dat door middel van een APA, hetzij BPA, het gemeentelijk beleidsniveau de ruimtes voor sportvelden aanduidt.

Indien in een APA sportvelden aangewezen worden die zich in een zone van landbouwgebied zouden situeren volgens het gewestplan, dan is dit niet in tegenspraak met het gewestplan, vermits in het gewestplan deze zones niet moesten aangeduid worden.

Gelet op de economie van de Wet gaat het alsdan om een aanvulling van het gewestplan en niet eens om een wijziging.

Maar, wat meer is, zelfs een wijziging is mogelijk, nu artikel 15 in fine van de W.R.O. ondubbelzinnig bepaalt dat een algemeen plan van aanleg van een bestaand gewestplan kan afwijken.

(...)

In rechte verhindert de ontstentenis van een vigerend APA, alsook BPA en de bevoegdheid van het gemeentelijk niveau ex art. 15 W.R.O. t.a.v. sportterreinen om in casu te stellen dat de bestemming landbouwgrond als definitief geldt en het verlenen van een tijdelijke vergunning op basis van art. 44 paragraaf 3 lid 2 voor sportaccomodatie a priori zou verhinderen.

(...)

Volledigheidshalve verwijst verzoekster nog naar artikel 20 van het KB ontwerp-gewestplannen en gewestplannen luidens hetwelk bouwwerken voor openbare diensten en gemeenschapsvoorzieningen ook buiten de daarvoor speciaal bestemde gebieden worden toegestaan.

Dergelijke sportinfrastructuur kan een gemeenschapsvoorziening uitmaken indien de voorzieningen tegen redelijke voorwaarden voor allen toegankelijk zijn, waarbij het irrelevant is of de bedoelde voorzieningen door de overheid dan wel door een privé-instelling of privé-persoon tot stand gebracht werden en geëxploiteerd worden (...);

Overwegende dat artikel 44, § 3, tweede lid, van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw luidt als volgt :

"De geldigheidsduur van de vergunning kan worden beperkt :

(...)

2. Wanneer het gaat om de oprichting van bouwwerken of om de uitvoering van aan vergunning onderworpen werken gedurende de periode die voorafgaat aan de verwezenlijking van de bij een wets- of verordening-bepaling aangewezen definitieve bestemming";

Overwegende dat het bouwterrein gelegen is in het agrarisch gebied van het bij koninklijk besluit van 14 september 1977 vastgesteld gewestplan Gentse en Kanaalzone; dat luidens artikel 11 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen agrarische gebieden bestemd zijn voor de landbouw; dat deze bestemming een "definitieve" bestemming is in de zin van artikel 44, § 3; dat de oprichting van een tennishall, twee chalets en een winddijk niet in overeenstemming is met deze bestemming; dat luidens artikel 2 van de stedenbouwwet van het voorschrift agrarisch gebied van het gewestplan slechts kan worden afgeweken in de gevallen bij de wet bepaald; dat artikel 44, § 3, geen afwijking van de bestemming van het gewestplan toelaat bij het verlenen van een tijdelijke vergunning;

Overwegende dat het argument dat de vergunning kan worden verleend met toepassing van artikel 20 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen, omdat een tenniscomplex een gemeenschapsvoorziening is die buiten de daarvoor speciaal bestemde gebieden kan worden toegestaan, niet dienend is; dat de aanvraag niet op die grond werd ingediend; dat het de Raad van State niet toekomt om in de plaats van het bestuur te onderzoeken of zij op grond van artikel 20 kan worden ingewilligd; dat het middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op achttien februari 1900 achtennegentig, door de Xe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M. VRINTS,	kamervoorzitter,
de HH.	J. BOVIN,	staatsraad,
	D. MOONS,	staatsraad,
Mevr.	A. EYLENBOSCH,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. EYLENBOSCH.

M. VRINTS.